

International

Dagebüll onderweg naar Duits-Deense grens 5 juli 2019

TRIFT

“A rainy day in Dagebüll”. Mooie blues, en dat in Duitsland. Niet alleen de regen maakt weemoedig. Ook het feit dat ik het eerste stuk van deze etappe alleen zal lopen draagt stevig bij aan het gevoel dat alles zinloos is. Pas vanaf Klanxbüll zal Rob weer aan m'n zijde zijn

en is er weer ruimte voor vrolijkheid en vogels. Want altijd maar is het Rob die de vogels ziet. Op dit moment doet dat er niet toe. Ik dien me over een geheel met beton bedekt dijklichaam heen te worstelen. Al is er, boven op de dijk nog ruimte gemaakt voor een wandelpromenade. Als ik dit allemaal achter me heb gelaten, dan is ie daar weer: de dijk strak en recht. Het monnikenwerk van kilometers maken langs een saaie, uniforme dijk, kan weer aanvangen. Op de een of andere manier staat het me vandaag tegen. Wat zoek ik toch op dit smalle pad met aan m'n linkerhand die vertrouwde bak met prut en slijkgras die ook wel Waddenzee genoemd wordt. Ik dien me te richten op de verrassingen die al deze kilometers me ongetwijfeld zullen gaan brengen. Dat weet ik ook wel. Maar zullen ze komen, die verrassingen?

Aan de voet van de dijk heb ik zicht op een wat breder stuk kwelder, kort afgegraasd door schapen. Het verveelt en ik verleg m'n koers naar de kruin van de dijk. Misschien heeft het achterland nog wat te bieden. Strak agrarisch is het, op een enkele boerderij na. En verder weg windmolens, eindeloos veel windmolens. De meeste lol beleef ik aan de huiszwaluwen die laag over de dijk scheren en me maar net aan weten te ontwijken. Onbewust en zeker ongewild sla ik aan het mijmeren, met als hoofdthema “Hoe heb ik het toch vol kunnen houden? Nu al meer dan

duizend kilometer? Wat kan zo'n dijk toch saai zijn”. En meer van dat. Ook de afslag naar het dorpje Galmbüllkoog biedt geen troost, zelfs geen koffie. Op enige afstand verraden bosschages en een kerktorentje dat zich daar mogelijk mensen ophouden. Er is echter niets of niemand te zien. Wel een keet voor de wadwerkers. Maar ook dezen zijn nergens te bekennen. Lopen maar weer. Kilometers maken. Ik vestig mijn hoop Südwesthörn, over zes kilometer. Misschien is daar wel iets van horeca. En dat blijkt verdomt het geval. Een klein toeristisch steunpunt, luisterend naar de naam Gasthof Südwesthörn. De vlaggen wapperen vrolijk en men heeft een stuk van de dijk vrijgehouden van schapen en het gras is gemaaid. Een paar strandkorven er op en het volk zal toestromen. Op zomerse dagen dan. Zoveel is zeker. Vandaag echter valt er niemand te bekennen. Ik zoek m'n toevlucht in de gasthof zelf waar men Krabbensuppe (daarmee wordt hier garnalensoep aangeduid) en een biertje serveert.

Inmiddels is de zon doorgebroken. Ik bedenk nogmaals hoezeer ik wandelmaat Strietman mis tijdens deze toch taaie kilometers. Al oudehoerend over de verschrikkingen van de moderne tijd zouden de kilometers zich ongemerkt aan elkaar rijgen. En Strietman weet ook nog wel eens een vogel te spotten. Ik moet het doen met alarmerende gele kwikstaarten en een klagende kievit. Maar ik vorder. De grens van Duitsland en Denemarken nadert. En, zij het nog wat vaag, maar ik ontwaar het silhouet van een trein die via de Hindenburgdam, auto's naar Sylt vervoert.

Dan sta ik aan het begin van Friedrich Wilhelm Lübke Koog. Vrij recent, in 1954, op de zee veroverd en volkomen rationeel ingericht. Niet alleen het kaartbeeld jaagt schrik aan, ook het aanschouwen van de werkelijkheid vraagt heldenmoed om daar je koers te leggen. Ik beschik niet over die moed en kies ervoor om de zeedijk van voor 1954 te volgen. De oude dijk dus, die me via buurtschapjes als Althorsbüll naar het station van Klanxbüll zal brengen. Dat blijkt een uitstekende keuze. Het is mooi lopen over deze oude zeedijk. Wederom valt op dat hij niet alleen minder hoog is dan de moderne exemplaren, maar vooral ook dat ie minder omvangrijk is. Dat ie minder body heeft. En dat het binnentalud zo steil is.

Kennelijk komt hier nooit iemand. De vogels vinden het in elk geval maar niks dat ik er loop en gaan er met flink kabaal van door. Ganzen gaan luid gakkend op de vleugels. Visdiefjes, waarvan de nesten in geen velden of wegen te zien zijn, vallen me als gekken aan.

Het lopen over de dijk heeft iets voornaams, iets koninklijks bijna. Hoog verheven boven al het andere en met ruim, ver zicht schrijd ik voort. Ik heb de neiging om naar mijn volk te wuiven en leef in de verwachting te worden toegejuicht. Helaas ik moet het doen met de aandacht van een koppel jonge geiten, al zijn het wel zeer toegewijde onderdanen. Ze volgen me, boven op elkaar kruipend, nieuwsgierig en op korte afstand. Wat toch een leuke beesten en zo heel anders dan schapen en lammeren die vooral voor je op de loop gaan.

Te Althorsbüll tref ik nog een kerkje en uiteraard een kerkhof waar ook de Gefallenen und Vermissten herdacht worden. En ook nu zijn ze weer overal gesneuveld. Veel in Rusland, maar ook Galicië. Noorwegen, het oosten, Italië, Joegoslavië, Hongarije en Letland. Wat torst dit land toch een leed. Tenslotte bereik ik een landweggetje dat me dwars door rijke tarwevelden naar station Klanxbüll voert. Er resten nog ruim vijf kilometer tot de grens met Denemarken. Het volbrengen van deze laatste kilometers en het daadwerkelijk passeren van deze grens dienen

Rob en ik gezamenlijk te volbrengen en wel over ruim een maand. Tegen die tijd is het weer totaal anders en hebben we te maken met warm zomerweer. Bovendien zeulen we flinke rugzakken mee met van alles erin om te kunnen overleven.